

KRALJIČNA PLAMENKA PEČE PALAČINKE

V gradu, kjer je stanovala kraljična Plamenka, so že dolgo tega zaposlili sijajnega, lepo okroglega in rdečeličnega kuharja, pravega mojstra. Ime mu je bilo Flambe. Nosil je lične brke in majhno bradico, izpod belega kuharskega klobuka pa mu je kukala svetleča se pleša. Plamenka ga je imela zelo rada, ker je bil vedno potrpežljiv in prijazen. Kadar mu je hotela pomagati, je ni nikdar ošteval, čeprav je, na primer, po nerodnem zlila malinovec v zeljnato solato, ali stresla poper v čokoladno kremo. In – ooo... kako slastno je pri Flambeju dišalo! Mmm... Posebej zanjo je mojstrsko pekel torte, potice, krofe in palačinke. Kraljična je bila namreč strašno sladkosnedna deklica, kuhar Flambe pa velik sladokusec.

Pustega deževnega jutra je prišlo Plamenki na misel, da bi spekla palačinke, kar tako za kratek čas.

»Ho, ho, ho,« se je zasmel oče kralj. »Ni slabo, mala moja. Palačinke s šipkovo marmelado imam strašno rad. Še rajši pa opečen krompirček v krhljih.«

»Palačinke? Čudovito,« se je navdušila mama kraljica. »Jih bom lahko pokusila?«

»Dobiš,« je obljubila Plamenka. »Se vidimo pri kosilu. Mmm... Njam, njam,« je dodala ter se obliznila. Cmoknila je očka in mamico na lice ter stekla po hodniku, da so modra karirasta oblekica in žareči kodrčki kar frfotali za njo. »Flambe! Mojster Flambe!« je klicala.

Toda v grajski kuhinji ni bilo nikogar. Plamenka se je najprej malo začudila, potem pa je menila: »Gotovo je skočil na vrt po sveže začimbe ali solato.«

V resnici je Flambe odkorakal v mesto po nov pekač za potico, saj je spoznal, da je testo prejšnjega preraslo. Plamenka je čakala in čakala in nazadnje, naveličana čakanja, sploh ni več verjela, da se bo Flambe še kdaj vrnil, zato se je lotila priprave kar sama. Nadela si je Flambejev predolgi predpasnik ter v omarici poiskala veliki rjavi lonec z rožo, v katerem je Flambe pripravljajl testo za palačinke. V loncu je zmešala moko, malo osoljena jajca ter dolila precej mleka. Razgrela je ponev z oljem in vlila vanjo nekaj testa. Počakala je, da se je na eni strani rjavo zapeklo, potem ga je z vso močjo zabrisala v zrak, kakor je videla delati mojstra Flambeja. Plof! se je palačinka razmazala po steni.

»Ojoj!« je zatarnala Plamenka, ko je zagledala curljajoči zmazek, obenem pa ji je šlo na smeh. »Presnet nazaj! Ne smem odnehati. Ena bo že padla v ponev,« je spodbujala samo sebe.

Prilila je olja v ponev, ga še bolj segrela in znova nalila testo. »Naj se zapeče, kakor je treba,« si je svetovala in napeto strmela v ponev. »Hmm,« je preudarjala, »le koliko časa naj ga pustim peči? Bo dovolj dve minuti ali pol ure?« A ker se je vedno bolj kadilo, se je odločila, da ne bo čakala pol ure. Trdno je zgrabila ročaj ponve in plof! naslednja palačinka se je pridružila prejšnji, dokler ni bila po stenah in štedilniku prava umetniška zbirka packarij.

Ravno ko je Plamenka opravljala že nekako svoj deseti ali dvanajsti poskus, je na svojih dolgih, tankih nogah po hodniku pribrzel dvorni norček Suk. Zavohal je palačinke, se spomnil na slivovo marmelado in pocedile so se mu sline. Prepričan je bil, da Flambe pripravlja malico. Toda ko je pokukal v kuhinjo, je onemel. Najprej je izbuljil oči, nato pa prasn timer smeh. »Hi, hi, hi, ha, ha, ha.« Smejaj se je in smeja, da sta tk, tk, odletela dva gumba s preozke zelene žametaste suknje.

Kmalu za njim je ves rdeč v obraz prisopihal še mojster Flambe. Izpustil je zavoj, da se je odkotalil pod mizo, si položil roko na čelo ter

zastokal. »O, marička moja kuharska žlička, saj sem vedel, da ne bi smel s sošolcem na medico.«

Plamenka je zažarela od ponosa. »Poglej, Flambe. So ti vseč moje palačinke?«

Mojster Flambe je znova zastokal. »Tc, tc, tc, vaše veličanstvo, gospodična mična kraljična, če dovolite, pa brez zamere - to je, kako naj rečem, navaden šmorn.«

»To...To...To ni, to ni šmorn, to... to je poc,« je med smejanjem zdrdral Suk.

Flambe je gledal v lonec ter zmajeval z glavo. »Iz tega testa žal ne bo palačink,« je izjavil malce tragično.

Suk pa je deklamiral:

*»Plamenka palačinko peče,
v zrak jo vrže,
da po steni steče.
Ha, ha, ha, hi, hi, hi,
kaj bomo zdaj napravili?«*

Potem je naredil preval.

»Testo ste preveč razredčili z mlekom, gospodična naša mična,« je še nadalje ugotovil Flambe.

Plamenka si je odvezala predpasnik in sedla za mizo. Iz sklede je vzela jabolko ter ga začela zamišljeno grizljati. Zraven je gubala čelo in zmajevala z glavo, kot malo prej mojster Flambe. »Salabolt, ne gre, pa daj že mir,« se je pridušala kot grajski konjar Janhar, kadar ga konj ni ubogal. »Sem pa res nerodna, sem pa res nerodna,« je ponavljala namrščena.

Suk se je med tem zrinil pod klop po pekač ter gledal, če se kje svetlikata njegova gumba. »No – kako potem, ti mala navihanka? Boš spekla še kaj?« je vprašal, da bi nagajal Flambeju.

»Da, povejte, gospodična mična kraljična, kako vam lahko ustrežem,« je potrpežljivo vzdihnil Flambe, si snel kuharski klobuk ter si otrl plešo. »Pohiteti moram namreč s kosilom. Vsi prav dobro vemo, da vaš spoštovani oče in naš kralj ne mara zamujanja pri obedu. Kaj kanite torej še narediti?«

Plamenka je obgrizla jabolko do kraja, še hipec tuhtala, potem pa ji je naenkrat obraz ožaril zadovoljen nasmeh: »Mhm, že vem, kaj! Pripravila bom opečen krompirček.«